

Naar de speeltuin.

Een vriendengroepje pissebedden: Pim, Pluis, Puk, Petra, Pol, Pietje en Piezel, verveelden zich. De zeven kleine, grijze kruipertjes hadden van verveling hun pootjes onder hun glanzende pantser verstopt. Ze wisten niet wat ze konden gaan doen.

Opeens riep Piezel: “Laten we naar de speeltuin gaan! Ik wil van de glijbaan!”

“En ik wil springen op de trampoline!” riep Puk.

Iedereen was het er roerend over eens. De verveling was als sneeuw voor de zon verdwenen. Dus hup — met zijn zessen in ganzenpas (nou ja, pissebeddenpas) richting de speeltuin. Ze liepen in een keurige rij, behalve Pluis, die telkens achterbleef om een stokje of blaadje te onderzoeken. Pluis was altijd heel snel afgeleid. Bij de speeltuin aangekomen, keken ze op naar de glijbaan. “Hmmm, dat is wel erg hoog...” mompelde Petra. “Niet als je rolt!” riep Pol. En hup, hij rende naar boven en rolde zich op tot een bolletje en sjeesde van de glijbaan. WIEEEEEEE...

Maar halverwege bleef hij steken in een scheurtje in het plastic.

“Eh... wie kan mij helpen?” piepte hij. “ik zit een beetje vast”. Maar voordat iemand kon gaan helpen was hij al weer los. En hij had al zijn pootjes nog.

De anderen rolden ook van de glijbaan, maar Puk belandde met zijn hoofd in het zand. Zijn pootjes wiebelden als gekke sprietjes.

Kom, we gaan naar de trampoline, riep Piezel. Ze kropen erop met z’n allen. Toen ze na een poosje allemaal tegelijk sprongen, begon de trampoline een beetje te trillen. Maar dat was goed genoeg voor de kleine pissebedjes.

Ze sprongen. En sprongen. En... POING! Piezel werd gelanceerd en landde PLONS! in de waterbak van het peutergedeelte.

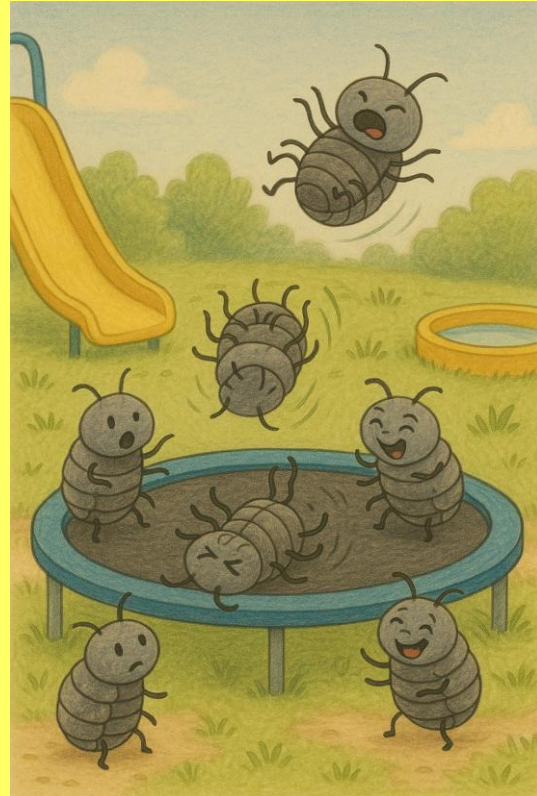
“BLAH! Ik ben nat!” riep hij. “Je bent een pissebed — dan hoor je een beetje nat te zijn,” zei Pim droogjes.

Uiteindelijk waren ze moe, nat, vol zand, en een beetje duizelig. Maar o, wat hadden ze gelachen. Met zijn zessen kropen ze onder een grote eikenbladparasol en aten ze stukjes appel.

Pim zei: “Op naar de volgende... de schommels?”

Iedereen riep in koor: “JA! Maar dan wel met helm!”

Maar de schommels waren allemaal bezet. Kom, dan gaan we nog een keer op de glijbaan.

En zoals dat bij kinderen normaal is: ze gingen steeds harder en harder. Maar gelukkig liep het goed af. Maar toen ze naar huis liepen waren ze erg moe.

En zo eindigde het grote pissebedden-avontuur in de speeltuin. Ze droomden die nacht van springschansen, zandkastelen, trampolines met een zachte landingsmat en een superlange glijbaan.